

Belefúrom magam az iszapba, hátha ott vagy.
Még érzem leheleted a számon, megdermed.
A fény megtörten vág utat a sötétben,
sárga pikkelyem most vörösen izzik, a pupillám kitágul.
Úsznék végig a Fekete-tengerig, hogy megkeresselek,
de belegabalyodom a hínárba, és sehogy nem ereszt.
Tudom, te csak a lehetetlent próbáltad: átvinni a szerelmet.
Sorolnám a kívánságaim, nem csak a szokásos hármát,
hanem az összes követelésemet.
Apró buborékok úsznak a felszín felé nesztelen,
azt hittem, én fent vagyok és te vagy idelent.
Még emlékszem a kalapács hangjára, amikor a fára szegeltelek,
hogy egy pillanatra elhiggyem,
nem siklasz el az ujjaim között.
Egy csapat seregély röppent fel hirtelen
és te kifolytál a laminált lapok közül is.
Beletúrok a homokba, aztán csak figyelem,
hogy leperog a legutolsó szemcséig.
Lassan idekövülök a partra.
A horizont meghasad,
nyirkos nyelvem levegőért csapkod, beszűkül a tudat.
Fuldoklom idefent, mint egy partravetett hal.